சமஸ்கிருத அலங்கார ஆசிரியர்களான யாஸ்கர், பாணினியின் உவமையணி விளக்கம்

An illustration of Sanskrit Similes by Renowned Alangkara Exponents Yaskar and Panini

பா. உமா / Pa.Uma[1]

Abstract

When in a poetical composition, a comparison is made on the basis of similarity relating to quality and form, it is called upamā in Sanskrit and uvamai in Tamil. Yāskar, the author of Nirukta, states that upamā is comparing one with another. He furnishes five varieties of upamā with illustrations- karmopamā, bhūtopamā, rūpopamā, siddhopamā and luptopamā or arthopamā. However, the word upamā itself has several meanings, other than similarity in the Vedic literature. Apart from the Vedas, words like upamita and upamāna can be traced in the famous Aṣṭādhyāyī of Panini. The prominence of upamā as an individual figure of speech based on similarity is, however, established by the Sanskrit rhetoricians. Upamā holds the prime position among the figures of sense and is recognized by all Sanskrit rhetoricians. Here I discuss the explanation about upamā by Yaskar and Panini.

Date of submission: 2019-10-03
Date of acceptance: 2019-10-30
Date of Publication: 2019-12-31
Corresponding author's Name: Pa.Uma
Email: umajnu2011@gmail.com

Key Words: Yāskar, Panini, Rhetoric, Nirukta, Aṣṭādhyāyī, upama

முன்னுரை

'படிப்போர், கேட்போர் மனதில் ஒருவகை அழகை (சமத்காரம்) தோற்றுவிப்பதே அலங்காரங்களின் பணி' என்பார் ஸ்ரீநீவாசசர்மா (1978). அத்தகைய அலங்காரங்களில் முதன்மையாகத் திகழ்வது உவமை. இரண்டு பொருட்களுக்கிடையை (உபமேயம், உபமானம்) ஒப்புமை வெளிப்படையாக இருப்பது உவமை அணியாகும். இவ்வணி சமஸ்கிருத மொழியின் பழைய வாய்மொழி மரபு இலக்கியமான வேதத்தில் காணப்படுவதோடு, சமஸ்கிருத அலங்கார நூல்களில் முதலில் பேசப்படுகின்ற அணியாகவும் திகழ்கிறது என்கிறார் பி.வி.கனே (1971, ஜீ.33).

சமஸ்கிருத மொழி நூல்களில் நிருக்தமும் அஷ்டாத்தியாயியும் மிகவும் பழமையான நூல்களாகத் திகழ்கின்றன. இவ்விரு நூல்களிலும் உவமை பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. நிருக்த (கி.மு.7) ஆசிரியரான யாஸ்கர் தம் நூலில் பெயர்ச்சொல், வினைச்சொல், உபசர்கம் (பெயர், வினை சேர்ந்து வருவது), நிபாதஸ் (ஒப்புமை) முதலானவை பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் நிபாதஸ் என்ற பகுதியில் உவமை பற்றிக் கூறுகிறார். அதனைத் தொடர்ந்து சமஸ்கிருத மொழியின் முதல் இலக்கணமான அஷ்டாத்தியாயியில் (கி.மு.4) சந்தி, வேற்றுமை, தொகை, வினைச் சொல், தத்தித ஒட்டு முதலானவை பற்றி பாணினி கூறியுள்ளார். அவற்றில் தத்தித

[1] The author is a free-lance researcher and writer in Tamil Nadu, India. umajnu2011@gmail.com

ஒட்டின் வகையில் உவமை அணியைக் குறிப்பிடுகிறார்.

உவமை என்பது அதைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதும் அதைப்போன்றதுமான பொருள் என்று கார்க்யர் கூறியதை யாஸ்கர் சுட்டிச் செல்கிறார். அதாவது உயர்ந்த குணமுள்ள பொருளுடன் தாழ்ந்த குணமுள்ளதையோ, நன்கு அறியப்பட்ட பொருளோடு அறியப்படாததையோ ஒப்பிட்டுக் கூறுவதாகும். இதனைக் கீழ்வரும் சான்று மூலம் விளக்குகிறார்.

"தநூத்யஜேவ தங்கரா வநர்கூ ரசநாபி4: தசபி4: அப்யதீதாம் (ரிக்.10.4.6)

(உடம்பை விட்டாவது திருட நினைக்கும் இரண்டு காட்டுத் திருடர்கள் கயிற்றால் கட்டுவது போல் என்னுடைய இரு கைகளும் பத்து விரல்களால்கட்டடப்பட்டுள்ளன)"

இதில் யாஸ்கர் உயர்ந்த குணங்களை விளக்கத் தாழ்ந்த திருடர்களை உவமையாகக் கூறியுள்ளார். இதுபோன்று உவமை பற்றிப் பாணினி கூறுவதைக் கீழ்வரும் சூத்திரம் மூலம் விளங்கிக் கொள்ள முடிகின்றது.

"உபமானனி ஸாமான்ய வசன:" (அஷ்டா:2.1.55)

உபமானம், உபமேயம் ஆகிய இரண்டு சொற்களை ஒப்பிடுவதனால் வருகின்ற பொதுக் கூறு உவமை ஆகும். இதனைக் கீழ்வரும் சான்றுகள் மூலம் விளக்குகிறார்.

"ஸஸ்த்ரீ ஸ்யாமா தேவதத்தா

(இரும்பினால் ஆக்கப்பட்ட கத்தியைப் போன்று கருப்பாக இருக்கும் தேவதத்தா)".

"குமுதஸ்யேனீ (குமுதத்தைப் போன்ற வெள்ளையான முகம்)"

இங்கு உபமானமாக அமையும் சொற்களுடன் மற்றொரு சொல்லும் (உபமேயம்) இவை இரண்டு சொற்களுக்கும் பொதுவான கூறுகளை உணர்த்தும் சொல்லும் (ஸாமான்யவசன:) சேர்ந்து உவமையை வெளிப்படுத்துகின்றன.

யாஸ்கர் உவமை இன்னது என்று தனியாகக் குறிப்பிடாமல் கார்க்யர் கூறியதைச் சுட்டிச் செல்கிறார். அவரின் கூற்றுபடி உவமை என்பது 'அதைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதும் அதைப்போன்றதுமான பொருள்' என்பதாகும். பாணினி உவமை பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் 'உபமானம் உபமேயம் என்ற இரண்டிற்கும் பொதுவான கூறுகளை உணர்த்தும் சொல்' என்கிறார். யாஸ்கர், பாணினி ஆகிய இருவரும் உவமைப் பொருள் பற்றி மேற்கண்டவாறு கூறுவதோடு உயமை விளக்கத்தை உவமை வகை, உவம உருபு என இரண்டாகப் பகுத்துக் கூறுகின்றனர். யாஸ்கார் உவமை பயின்று வரும் இடங்கள் என்றொரு தனிப்பகுப்பையும் குறிப்பிடுகிறார்.

உவமை வகை

யாஸ்கர் உவமை வகையினை விளக்க ரிக் வேதப் பாடல்களைச் சான்றுக்காட்டுகிறார். இதனைப் பின்வருமாறு வரிசைப்படுத்தலாம். அவை:

- **கூட்டணி (கர்மோபமா)**

கर्मोपमा- यथा वतो यथा वनम यथा समुद्र एजति (५.७८.८)

யதா² வாதோ யதா² வனம் யதா² சமுத்ர ரஜதி (ரிக்வேதம்: 5.78.8)

(வீசும் காற்றைப் போலும், வனத்தைப் போலும், கடலைப் போலும்)

- **உவமையிலிருந்து வருகின்ற உபமிதம் (பூ⁴தோபமா)**

भूतोपमा- मेषो भूतो ३ भयिन्नय: (८.२.४०)

மேஷோ பூ⁴தோ □ பி⁴யன்னயா: (ரிக்வேதம்: 8.2.40)

(வச்சிராயுதமேந்துபவனே! இங்ஙனம் உன்னைப் போற்றிய கண்வ மேதாதியிடம் நீ ஆட்டு வடிவத்துடன் அணுகிவந்தாய்)

- **உவமையிலிருந்து மாறிவருகின்ற உபமிதம் (ரூபோபமா)**

रूपोपमा- हिरण्यरुप: स हिरण्यसंदृक (२.३५.१०)

ஹிரண்யரூப: ஸ ஹிரண்யசம்திர: (ரிக்வேதம்: 2.35.10)

(சலங்களின் பேரன்; பொன் வடிவமுள்ளவன்; பொன் புலங்களுள்ளவன்; பொன் நிறமுள்ளவன்; பொன்னான பீடத்திலிருந்து பிரகாசிக்கிறான்)

♦ நன்கு அறிந்த கவிஞனால் பாடப்பட்ட உவமை (சித்^{4}தோ^{3}பமா)

मा- अङ्गिरस्वंमहिव्रत प्रस्कण्वस्य श्रुधी हवं (१.

அங்கிரஸ்வன் மஹிவ்ரத பிரஸ்கண்வஷ்ய ஸ்ருதி4 ஹவம்
(ரிக்வேதம்:1.45.3)

(அக்கினியே! மகத்தான விரதமுள்ளவனும் ஜாதவேதசனுமான நீ, பிரஸ் கணவனுடைய அழைப்பைப் பிரியமேதனையும், அத்திரியையும், விரூபனையும், அங்கிரசனையும் செவியுறுவதுபோல் செவியுறவும்)

♦ குறை உவமை (லுப்தோபமா) = அர்தோ^{2}பமா

लुप्तोपमा=अर्थोपामा-सिंह:(पुजायां),काक: (कुत्सायाम)

சிம்ஹ: (புஜயாம்), காக: (குத்ஸாயாம்)

பாணினி உவமையின் வகையாகத் தொகை உவமை, விரி உவமை, சொற்குறை உவமை ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடுகிறார். யாஸ்கரின் வகைப்பாடுகளுள் குறை உவமை (லுப்தோபமா) என்ற ஒரு வகையினை மட்டும் பாணினி குறிப்பிட்டுச் சென்றுள்ளார். எனினும், யாஸ்கர் பாணினி போன்று உவமை அணிகான விளக்கத்தினை விரிவாக விளக்கவில்லை.

தொகை உவமை (லுப்தோபமா)

உபமானம், உபமேயம், பொதுத் தன்மை, உவம உருபு இவை நான்கனுள் ஒன்றோ, இரண்டோ, மூன்றோ குறைந்து வருவதற்குத் தொகை உவமை என்று பொருள். பாணினி தொகை உவமை பற்றிப் பின்வரும் சூத்திரத்தில் விளக்குகிறார்.

“உபமிதம் வியாக்^{4} ராதி^{3}பி: ஸாமான்ய அபரயோகே^{3}” (அஷ்டா:2.1.56)

உபமேயமாக அமையும் சொற்கள் வ்யாக்4ர:(புலி) முதலிய பெயர்ச் சொற்களுடன் இணைந்து, இரண்டுக்கும் பொதுவாக அமையும் குணத்தை மறைமுகமாக (உணர்த்தாமல்) இருந்தால் அத்தொகைத் தத்புருஷமாகும்(வேற்றுமைத் தொகை). இதனைக் கீழ் வரும் சான்றின் மூலம் உணர்த்துகிறார்.

“புருஷோ அயம் வ்யாக்^{4}ர: இவ

(புருஷவ்யாக்^{4}ர: புலியைப் போன்ற மனிதன்)”

இங்கு உபமானம்(வ்யாக்^{4}ர:), உபமேயம்(புருஷ:), உவமை உருபு(இவ) ஆகிய மூன்று உள்ளது. உபமேயம், உவமை ஆகிய இரண்டுக்கும் பொதுவான குணம் அதாவது ‘ஸௌரத்வம்’ குறிப்பிடவில்லை. அதனால் இங்குத் தொகையாகும்.

இரண்டோ இரண்டிற்கு மேற்பட்ட பதங்களைக் கொண்டோ அமைக்கும் ஒரு தொகை அதன் உறுப்புகள் ஒவ்வொன்றாலும் உணர்த்தப்பட்ட பொருளை அல்லாமல் அவைகளிலிருந்து வேறுபட்ட ஒரு பொருளை உணர்த்துமானால் அத்தொகை பஹுவ்ரீஹி(அன்மொழித் தொகை) எனப் பெயர் பெறும் என்கிறார். இதனைக் கீழ் வரும் சூத்திரம் மூலம் விளக்குகிறார்.

“அனேக அன்ய பதா^{3}ர்தே (அஷ்டா:2.2.24)”

தொகை என்பது மூன்று முக்கியப் பொருள் கொண்டு வரும். அதாவது உவமை, குணம், பொருள் ஒப்பீடு (object compared) இவை ஒவ்வொன்றாலும் பொருள் உணர்த்தப்பட வேண்டும் என்கிறார். மேலும் பாணினி தொகையை இரு பதத் தொகை என்றும் மூன்று பதத் தொகை என்றும் வகைப்படுத்துகிறார். இரு பதத் தொகை என்பது உபமானம், பொதுக் குணம் இவை இரண்டினாலும் பொருள் உணர்த்தப்பட வேண்டும். இதனைக் கீழ்வரும் சான்று மூலம் விளக்குகிறார்.

“சித்ரகு: தே^{3}வத^{3}த்த: சித்ரா க^{3}வா: யஸ்ய ஸ

(பழுப்பு நிறத்தில் புள்ளிகளை போன்ற பசுக்களை உடையவன் தேவத்தன்)”

மூன்று பதத் தொகை என்பது உபமானம், பொதுக் குணம், உபமேயம் இவை

ஒவ்வொன்றாலும் பொருள் உணர்த்தப்பட வேண்டும் என்பதாகும். இதனைக் கீழ்வரும் சான்று மூலம் விளக்குகிறார்.

"உஷ்ட்ரஸ்ய முக^{2}ம் இவ முக^{2}ம் யஸ்ய ஸ: உஷ்ட்ரமுக:

(ஒட்டகத்தின் முகத்தைப் போன்ற முகத்தையுடையவன்)"

விரி உவமை (பூர்ணோபமா)

உபமானம், உபமேயம், பொதுத் தன்மை, உவம உருபு இவை நான்கும் முழுமை பெற்று வெளிப்படையாக வருவதற்கு விரி உவமை என்று பெயர். இதனைக் கீழ்வரும் சான்று மூலம் விளக்குகிறார்.

புருஷோ அயம் வ்யாக்^{4}ர: இவஸுரே: (புலியைப் போன்று வீரமுடைய மனிதன்)

இங்கு உபமானம்(வ்யாக்4ர:), உபமேயம்(புருஷ:), உவம உருபு(இவ), பொதுத் தன்மை(ஸுர:). இங்கு உபமானம், உபமேயம், பொது குணம், உவம உருபு என்ற நான்கும் முழுமை பெற்று வெளிப்படையாக வந்துள்ளன.

சொற்குறை உவமை (வாதி லுப்தா)

சொற்குறை உவமை பற்றிக் கூறும் போது பாணினி பெயர்ச் சொற்களில் வரக்கூடிய ஒட்டுகளை மூன்று வகையாக வகைப்படுத்துகிறார். அவை பரஸ்மைபதி (இராமானுஜ தாதாசாரியார்,1973, ப.158), ஆத்மானேபதி, உபயபதி என்பனவாகும். இதில் பரஸ்மைபதியை 'க்யச்' என்றும் ஆத்மானேபதியை 'க்யங்' என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். இதனைப் பின்வரும் சூத்திரம் மூலம் அறியலாம்.

"உபமானாதா^{3}சாரே" *(அஷ்டா:3.1.10)*

உபமானத்தைக் குறிக்கும் வேற்றுமை உருபுகளில் முடியும் சொற்களுக்குப் பின் 'க்யச்' என்ற ஒட்டு இணைக்கப்படும். அச்சொல் 'நடந்துகொள்' என்ற பொருளைச் சுட்டும். இவ்விதிக்குப் பாணினி கீழ்வரும் சான்றுகளைத் தருகிறார்.

"புத்ரமிவ ஆசரதி சாத்ரம்

(பிள்ளையைப் போன்று நடத்துகிறான் மாணவன்)"

"புத்ரீயதி சா^{3}த்ரம் *(மாணவனைப் பிள்ளையைப் போன்று நடத்துகிறான்)"*

மேலும், பாணினி உவமையின் தன்மைகளாகக் குணம், செயல், சாதி பற்றிக் (2.1.57) குறிப்பிட்டுச் சென்றுள்ளார்.

உவமை பயின்று வரும் இடங்கள்

யாஸ்கர் உவமை பயின்று வரும் இடங்கள் என்ற தன்மையிலும் உவமையை விளக்கிச் சென்றுள்ளார். பாணினி இது பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை. யாஸ்கர் 'மேஷா' என்ற சொல் வாக்கியத்தில் வந்தால் அங்கு 'பூத' என்ற உவம உருபினால் குறிப்பிட வேண்டும் என்றும் 'அக்னி' என்ற சொல் வந்தால் அங்கு 'ரூப' என்ற உவம உருபு பயின்று வரும் என்றும் குறிப்பிடுகிறார் (இராமானுஜ தாதாசாரியார்,1973, ஜீ.157). இதனைக் கீழ் வரும் சான்றுகள் மூலம் விளக்குகிறார்.

"மேஷோ பூதோ அபியந்நய:

(ஆடு போல் வேசம் போட்டுக்கொண்டு நீ எங்களை நெருங்கினாய். ரிக்:8.2.40)"

"அக்னிய ரூப: ஸ ஹிரண்யசம்திரக்

(குணத்தில் தீ போன்றவன். ரிக்: 2.35.10)"

உவம உருபுகள்

யாஸ்கர் 'நிபாதஸ்' என்ற பகுதியில் பல பொருள் குறித்த ஒரு சொல் என்ற தன்மையில் இவ, ந, சித், நு, தா, ஆ, வத் முதலான உவம உருபுகளைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவர் 'இவ' உள்ளிட்ட உவம உருபுகளை விளக்குவதற்கு ரிக் வேதப் பாடல்களைச் சான்றுகாட்டுகின்றார். இவற்றுள் ந, சித், நு என்பவை பல பொருள் குறித்த ஒரு சொல்லாக விளக்கப் பெற்றுள்ளன.

ந, சித், நு வின் பயன்பாடுகள்

*நிருக்த்தில் உள்ள நிபாதஸ் என்ற பகுதி ஒப்புமைப் பொருள் தருகின்ற சொற்கள் பற்றிக் கூறுகையில் '**ந**' என்ற உவம உருபு 'இல்லை' என்ற பொருளிலும் 'போல' என்ற பொருளிலும் கையாளப் பெற்றுள்ளதைக்*

காணமுடிகின்றது. அதாவது, 'ந' என்ற சொல் வாக்கியத்தில் முதலில் வந்தால் எதிர்மறையைக் குறிக்கும். அதே சொல் வாக்கியத்தின் இடையில் வந்தால் உவம உருபினைக் குறிக்கும். இதனைக் கீழ் வரும் சான்றுகள் மூலம் விளக்குகிறார்.

"நேந்த்ரம் தேவம மஸ்ஸத

(இந்திரனைத் தேவனாக நினைக்கவில்லை. ரிக்வேதம்,10.85.1)"

"துர்மதா ஸோ ந ஸீராயாம்

(மதம் பிடித்தவர்கள் கள்ளுக்காகச் சண்டையிடுவது போல். ரிக்வேதம், 8.2.13)".

மேற்கண்ட சான்றுகளில் 'ந' என்ற சொல் சான்று ஒன்றில் வாக்கியத்தின் முதலில் பயின்று 'நினைக்கவில்லை' என்ற எதிர்மறைப் பொருளிலும் சான்று இரண்டில் வாக்கியத்தின் இடையில் பயின்று 'சண்டையிடுவது போல்' என்ற பொருளிலும் பயின்று வந்துள்ளதைக் காணமுடிகின்றது.

மேலே கூறப்பட்டவை போன்றே 'சித்' என்ற சொல் 'பூஜை' என்ற பொருளிலும் 'போல' என்ற பொருளிலும் கையாளப்பட்டிருப்பதைக் கீழ் வரும் சான்றுகள் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

"ஆசார்யச்சித் இதம் பரூயாத்

(ஆசார்யனன்றோ இதைச் (பூஜை) செய்வான். ரிக்வேதம்: 9.1.15)"

"ததி4சித் (தயிர் போல்)"

இதுபோன்றே 'நு' என்ற உவம உருபு 'காரணம்', 'போல' என்ற இரண்டு பொருளில் பயின்று வந்துள்ளதைக் கீழ்வரும் சான்றுகள் புலப்படுத்துகின்றன.

"இதந்நு கரிஸ்யதி (இது காரணமாகச் செய்வான்)"

"வ்ருக்ஷஸ்ய நு தே புருஹூதவயா: (ஓ! இந்திரனே உன்னுடைய பாதுகாப்புகள் மரத்தினுடைய கிளைகள்போல் பரந்து நிற்கின்றன". (ரிக்வேதம், 6.24.3).

மேற்கண்ட சான்றுகளில் 'நு' என்ற சொல் சான்று ஒன்றில் 'காரணம்' என்ற பொருளிலும் சான்று இரண்டில் 'போல' என்ற பொருளிலும் பயின்று வந்துள்ள நிலையில் ஓ! இந்திரனே என்ற இரண்டாவது வாக்கியத்தில் 'கிளைகள் போலப் பரந்து நிற்கின்றான்' என்று உவமைப் பொருளில் 'நு' என்ற சொல் பயின்று வந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இவ்வாறு ந, சித், நு முதலானவை பல பொருள்களை விளக்கும் சொற்களாக இருந்தாலும் உவமை என்ற பொருளையும் உணர்த்தி வந்துள்ளதைக் காணமுடிகின்றது.

இவ, தா, ஆ, வத் பயன்பாடு

யாஸ்கர் தமது நூலில் இவ, தா, ஆ, வத் முதலான சொற்களை ஒரு பொருள் குறித்த உவம உருபுகளாகப் பயன்படுத்தியுள்ளார். அதாவது, 'இவ' உள்ளிட்ட சொற்களை உவமை பொருள் மட்டும் தரும் வகையில் பயன்படுத்தியுள்ளதைக் கீழ்வரும் சான்றுகள் மூலம் விளக்குகிறார்.

இவ - அக்னிய: இவ, சந்திர: இவ (அக்கினி போல், சந்திரன் போல்)

தா – தம் ப்ரத்நதா²இமதா².....(அவனைப் பழங்காலத்தைச் சேர்ந்தோர் போலும், முன் காலத்தைச் சேர்ந்தவர் போலும், எல்லோரையும் போலும்....

(ரிக்வேதம்,5.44.1)

வத் - பிராம்மணா இவ வ்ருஷலா இவ(பிராமணன் போலும் விருஷலன் போலும் (வ்ருஷலன் மாடுபோல் இருக்கும் ஆனையோ பெண்ணையோ குறிக்கின்றது)

ஆ - ஜார ஆபகம் (ஸௌபாக்யத்தைச் சூரியன் எடுப்பது போல்)

(ரிக்வேதம்,10.11.6)

மேற்கண்ட வாக்கியங்களில் முதல் வாக்கியத்தில் சந்திரன், சூரியனின் தன்மையை ஒப்புமைப்படுத்திக் காட்டும் வகையில் 'இவ' என்ற உவம உருபு பயின்று வந்துள்ளதையும் 'வத்' என்ற சொல் ஏற்கனவே உள்ள உவம உருபினைக் குறித்து வந்துள்ளதையும் காணமுடிகின்றன.

பாணினி உவம உருபுகளாக

'வத், வேதி, வதி, துல்யம், இவ, க்யங்' முதலானவற்றைக் குறிப்பிடுகிறார். இவர் உவம உருபுகளை ஒட்டின் வகையிலும் வேற்றுமை அடிப்படையிலும் விளக்கிச் சென்றுள்ளார். இங்கு உவம உருபு என்பது ஒட்டு என்றே பயன்படுத்தப் பெறுகிறது. தத்தித ஒட்டின் ஒரு வகையான '**வத்**' ஒட்டுப் பற்றிப் பாணினி பின்வரும் சூத்திரத்தில் விளக்குகிறார்.

தேன துல்யம் க்ரியா சேத் வதி

(அஷ்டா:5.1.115)

இதன் விளக்கம், மூன்றாம் வேற்றுமைச் சொல்லுக்குப் பின் 'அதனோடொக்கும்' என்ற பொருளில் வதி(வத்) ஒட்டு வரும். தருவிக்கப்பட்ட சொல் 'ஒத்தச் செயல்' என்ற பொருளையுடையதாகும். இதனைக் கீழ் வரும் சான்று மூலம் விளக்குகிறார்.

ப்ராஹ்மண் வத் தீதே க்ஷப்ரிய: (பிராம்மணனைப் போன்று நடக்கிறான்).

தத்தித ஒட்டின் மற்றொரு வகையான '**வேதி**' ஒட்டுப் பற்றிப் பாணினி கீழ்வருமாறு விளக்குகிறார்.

"தத்ர தஸ்யேவ (அஷ்டா:5.1.116)"

இதன் பொருள், ஏழாம், ஆறாம் வேற்றுமைச் சொல்லுக்குப் பின் 'வேதி' ஒட்டு போன்ற (இன) என்ற பொருளில் வரும் என்பதாகும். இதனைக் கீழ்வரும் சான்றுகள் மூலம் விளக்குகிறார்.

"மது^{2}ராவத் ஸ்ருக்^{4}னே ப்ராகார: (மதுராவில் இருப்பதைப் போல் ருக்கனத்திலும் காணப்படும் சுவர்கள்)"

"யக்ஞுத^{3}த் தஸ்யேவ தே^{3}வதத்தஸ்ய (யக்ஞுத^{3}த்தனுடைய பற்களைப் போன்ற பற்களையுடைய தேவதத்தன்)"

பாணினி '**வதி**' என்ற ஒட்டு வகையைப் பற்றிக் கீழ்வரும் சூத்திரத்தில் விளக்குகிறார்.

"தத^{3}ர்ஹம் (அஷ்டா:5.1.117)"

இதன் விளக்கம், இரண்டாம் வேற்றுமைச் சொல்லுக்குப் பின் 'வதி' ஒட்டு 'அதற்குத் தகுந்த' என்ற பொருளில் வரும் என்கிறார். இதனைக் கீழ்வரும் சான்று மூலம் விளக்குகிறார்.

ராஜவத் பாலனம் (அரசனுக்குப் பொருந்திய பாதுகாப்பு. அதாவது அரசனால் பாதுகாப்பளிப்பதைப் போன்ற என்பதாகும்).

பாணினி '**துல்யம்**' எனும் ஒட்டினைக் கீழ்வரும் சூத்திரம் மூலம் விளக்குகிறார்.

"துல்யார்தை2: அதுலோமாப்4யாம் த்ருதீயா அன்யதரஸ்யாம்

(அஷ்டா:2.3.72)"

இதன் பொருள், துலா, உபமா என்ற சொற்களைத் தவிர்த்து மற்ற 'துல்ய', 'ஈடு' என்ற பொருளை உணர்த்தும் சொற்களோடு மூன்றாம் வேற்றுமைச் சொல் விருப்பாக வரும். அதாவது மூன்றாம் அல்லது ஆறாம் வேற்றுமையில் வரும் என்கிறார். இதனைக் கீழ் வரும் சான்று மூலம் விளக்குகிறார்.

க்ருஷ்ணஸ்ய துல்ய ந வித்^{3}யதே (கிருஷ்ணனுக்கு ஈடானவன் யாருமில்லை). இங்கு 'துல்ய' என்ற உவம உருபு 'ஈடான' என்ற பொருளில் வந்துள்ளது.

'**க்யங்**' ஒட்டுப் பற்றிக் கூறும்போது 'கர்து: க்யங் ஸலோபங் ச' (அஷ்டா:3.1.11) என்று பாணினி குறிப்பிடுகிறார். அதாவது நடந்து கொள்ளுதல் என்ற பொருளில் 'க்யங்' என்ற ஒட்டு விருப்பாக உபமானமாக அமையும் கர்த்தாவைச் சுட்டும் வேற்றுமை சொல்லுக்குப் பின் வரும். அச்சொல் 'ஸ' வை ஈறாகக் கொண்டிருந்தால் 'ஸ' கெடும் என்பது பாணினி விதி. இதற்குக் கீழ் வரும் சான்றினைக் குறிப்பிடுகிறார்.

"ஸ்யேன இவ ஆசரதி காக: (காகம் கழுகு போன்று நடந்து கொள்கிறது)"

கர்த்தாவைக் குறிக்கும் உவமைச் சொல்லை உபபதமாகக் கொண்ட தாதுவுக்குப் பின் 'ணினி' ஒட்டு இணைக்கப்படும். உபபதமாக நிற்கும் கர்த்தா ஒட்டின் (ணினி) கர்த்தாவுக்கு உவமையாகும்.

"உஷ்டர க்ரோஸீ (ஒட்டகத்தைப் போல் கத்துபவன்)"

இங்கு உவம உருபு என்பது கர்மன்.

கர்த்தாவைக் குறிக்கவில்லை என்கிறார். இவ்வாறு மேலே கூறப்பட்டவை எல்லாம் தத்தித ஒட்டின் ஒரு வகையாகவே உவம உருபினை விளக்கியுள்ளமைப் புலப்படுகிறது.

யாஸ்கர் உவம உருபுகளான இவ, ந, சித், நு, தா, ஆ, வத் முதலானவற்றை இலக்கண விதி அடிப்படையில் விளக்கவில்லை. ஏனெனில் இவர் சொற்களுக்குப் பொருள் தரும் அடிப்படையிலேயே உவம உருபுகளை விளக்கியுள்ளார். எனவேதான் இவர் குறிப்பிடும் ந, சித், நு முதலான உவம உருபுகள் பல பொருள் குறித்து வந்துள்ளதைக் காணமுடிகின்றது. பாணினிக்கு முன் யாஸ்கர் உவம உருபுகளாக ‘இவ, ந, சித், நு, தா, ஆ, வத்’ முதலானவை குறிப்பிட்டு இருந்தாலும் அவற்றுள் இவ, வத் ஆகிய சொற்களையே பாணினி கையாண்டுள்ளார்.

பாணினி உவம உருபுகளை இலக்கண விதி அடிப்படையில் விளக்குகிறார். ஒரு விதியின் குணம் அல்லது தன்மையை மற்றொன்றிலும் செயற்படுமாறு அமையும் விதிகளை அதிதே3ஸ் விதிகள் என்று பாணினி குறிப்பிடுகிறார். பொதுவாக ‘வதி’ என்ற தத்திதவொட்டைப் பயன்படுத்தி பாணினி இவ்விதிகளை அமைத்துள்ளார் என்பதும் தெளிவாகிறது.

பாணினி உவம உருபுகளை வேற்றுமை அடிப்படையில் விளக்கியுள்ளார். அதாவது, ‘வத்’ என்ற சொல் ‘போல’ என்ற பொருளை உணர்த்துகிறது. இதே சொல்(வத்) வேற்றுமைச் சொற்களோடு ஒப்புமைப்படுத்தும் போது மூன்றாம் வேற்றுமைச் சொல்லுக்குப் பின் ‘அதனோடொக்கும்’ என்ற பொருளிலும் ‘ஒத்தச் செயல்’ என்ற பொருளிலும் கையாளப்பெற்றுள்ளன. இதேபோல் ‘வேதி’ ஒட்டுப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது ஆறாம் வேற்றுமைச் சொல்லுக்குப் பின் ‘இன’ என்ற பொருளிலும் ‘வதி’ என்ற ஒட்டு இரண்டாம் வேற்றுமைச் சொல்லுக்குப் பின் ‘அதற்குத் தகுந்த’ என்ற பொருளிலும் வந்துள்ளன என்பதைக் காணமுடிகின்றது. இவ்வாறு பாணினி உவம உருபுகளை விளக்கும் முறை இலக்கணத் தன்மை உடையதாக உள்ளது.

References

Ramanuja Thatacharya, Mo., A. (1973), Yashkar Niruktham. (Vol 1&2). (Tamil Mozhi Peyarpum Udayathu) Thaijavor: Thanjai Saraswathi Mahal.

Minatchi, Ku. (1994). Panini Oor Arimugam. Chennai: Manivasagar Pathipagam.

__________. (1998). *Panini Ashdathtiyayi*. (Vol, 1,2,&3). Chennai: Ulaga Tamilaraichi Niruvanam.

Srivasasharma, Se. (1978). “Alangkarangkalin Valarchi”, *Journal of Indian Languages*. (Vol, 1). Annamalai Nagar: Annamalai University.

Delvalkar.S.K., Rangacharya. B., 1920, *Dandi’s Kavyadarsa*, The Department of Public Instruction, Bombay.

Kane,P.V., 1971(4th Ed), *History of Sanskrit Poetics*, Motilal Banarasidas, Banaras.

Laxshman Sarup, 2009, *The Nighantu and The Nirukta,* Motilal Banarsidass, Delhi (English and Sanskrit).

Patka.M.M, 1981, *History of Sanskrit Lexicography*, Munshiram Manoharlal, New Delhi.